

et saadant Udvalg som det, den ærede Ordfører for Socialdemokraterne omtalte.

Hvad Lovforslagets Indhold i øvrigt angaar, skal jeg kun gøre en Bemærkning til § 4. Den højtærede Landbrugsminister har i det hele fulgt det Forslag, som den interskandinaviske Konference har udarbejdet, idet de seks Mænd har foreslaaet, at man skulde lovgive ensartet i de tre nordiske Lande angaaende dette Forhold, men den højtærede Minister har udeladt en enkelt af Bestemmelserne i deres Forslag, nemlig den, hvorefter Landboerne skal have Anmeldelsespligt, naar der forefindes smitsomme Plantesygdomme eller Skadedyr paa deres Jord. Jeg ved ikke, hvorfor den højtærede Minister ikke har taget denne Bestemmelse med, jeg synes, det vidner om for stor Forsigtighed. Jeg skønner ikke, det vilde være for stort et Krav at stille til Landbrugerne, at de skal anmelde; naar man mener, at Sagen er saa vigtig for Landbrugerne, at man skal træffe Lovforanstaltninger derom, bemyndige Ministeren til at gribe ind, synes jeg ogsaa, man maa stille det Forlangende til Landbrugerne, at de skal anmelde, naar der findes saadanne Planter eller Skadedyr paa deres Jord.

Med disse Ord skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i et Udvalg.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Skønt der som allerede bemærket her er Tale om at lovgive paa et helt nyt Omraade, har Forslaget fra alle Sider mødt Forstaaelse og Velvillie, og jeg kan kun takke for, at der saaledes er Udsigt til, at det kan nyde Fremme.

Det ærede 2det Medlem for 5te Kred (Jensen [Aale]) var jo meget tilfreds med dette Lovforslags Fremkomst, hvad jeg fuldt paaskønner, og han kom i den Anledning ind paa en Omtale af, hvorvidt man kunde faa for mange Love eller for faa Love. Det er nu et Spørgsmaal, jeg ikke skal fordybe mig i her, jeg skal blot sige, at jeg har den Opfattelse, at man kan faa for mange Love. Deraf følger imidlertid ikke, at jeg mener, at vi slet ingen Loveskal have; jeg er ikke Anarkist, jeg ønsker, vi skal leve i et velordnet Samfund. Men jeg har ganske vist den Opfattelse, at Staten og Rigsdagen har blandet sig i en Mængde Forhold, som de gjorde baade sig selv og Samfundet en Tjeneste ved at holde sig udenfor. Det er nemlig ikke alle Love, der er gode. Men selv om ikke alle Love er gode, kan der dog godt være enkelte Love, som

er gode. Det ærede Medlem var saa venlig at udtale, at naar jeg en enkelt Gang kom med et godt Forslag, vilde han altid være rede til at støtte det. Det takker jeg naturligvis for, men jeg vil bede det ærede Medlem lægge Mærke til, at hver Gang jeg kommer med et Forslag, er det godt, og derfor regner jeg med Sikkerhed i Fremtiden paa, at det ærede Medlem støtter alle de Lovforslag, som jeg vil faa Lejlighed til at fremsætte her i Tinget. Af den Grund vil det ærede Medlem heller ikke opleve — det tror jeg jeg tør sige —, at jeg fremsætter Lovforslag vedrørende Bekæmpelse af Ukrudt, thi her tror jeg, der er et Omraade, hvor Lovgivningsmagten gør bedst i at holde sig reserveret. Der kunde tænkes ganske særlige Ukrudtsplanter, ved hvis Bekæmpelse et Lovforslag kunde gøre Nytte, men efter mit Kendskab til Landbrugsforhold vilde det være meget uheldigt at prøve paa at tvinge Folk til at holde deres Marker rene. Sagen er, at det, der først og fremmest er bestemmende for, om en Mark er ren eller uren, er den Maade, hvorpaa den benyttes. Det ærede Medlem kender noget til Husmandsbrug, jeg kender ogsaa noget til det, og der har vi netop den store Forskel paa Dyrkningen af Jorden. Man ser de mest rene og velholdte Marker i det lille Brug, men man ser sikkert ogsaa de daarligste og mindst rene Marker netop i det mindre Brug, hvilket slet ikke er saa ejendommeligt, fordi den personlige Indsats, den Dygtighed og Flid, der udfoldes, er saa aldeles afgørende. Man ser netop meget ofte ved saadanne smaa Brug Side om Side en forbausende Forskel med Hensyn til Markernes Renhedstilstand. Dette er for mig Bevis for, at det ikke er Indslæbningen eller Overslæbningen, men det er den Indsats, der gøres paa de paagældende Lodder, der er det afgørende. Jeg tror, det er ganske umuligt, at man ved en Lov kan tvinge Folk til at være dygtige, til at være flittige eller til at holde deres Marker rene.

Det ærede Medlem udtalte, at han var noget betænkelig ved den Vending, som Lovforslaget indledes med: „Landbrugsministeren bemyndiges til“, og jeg vil da ogsaa sige, at jeg selv har været betænkelig derved. I og for sig kunde man sige til mig, at saa længe jeg selv sidder som Landbrugsminister, behøver jeg ikke at være betænkelig ved at faa en saa stor Myndighed; men jeg kan ogsaa fejle, og i hvert Tilfælde er det ganske givet, at det ærede Medlem har Ret i, at jeg ikke kan vedblive at sidde i dette Embede, tværtimod, det er sikkert, at jeg før eller senere